

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 30. Qui verè est humilis sibi ipsi intentus, alios non judicat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

§. XXIX.

Nihil boni esse in homine, qui caret Humilitate.

A Quolibet lapsu facile quisq; surgeret, si statim à medico remedium peteret. Sed plerique superbi adeo obcecati sunt, ut morbum suum vel non cognoscant, vel propriis viribus se curaturos putent. Hæc ratio est, ob quam qui ceciderunt non resurgunt, & in sordibus suis contabescunt, quia ad Deum non confugiunt, nec pendunt ab ejus gratia sicut oportet; sed sibi de se suarum ægritudinum remedium rejecto medico pollicentur; ex quo fit ut ipsa medicina morbus sit. Nullus autem mortalium eò infelicior, qui cum cæcus sit, putat se omnia clarè videre? nam eùm alterius opem non quærat, nullum est præcipitium, in quod labi non possit. Vetus illa sententia, *Nosce te ipsum*, quæ de cælo descendisse dicitur, admonet hominem, ut cognoscat se nihil ex se, in Deo autem omnia posse. Ideo multi despondent animum jacentes in languoribus suis, quia adjutorium Dei non implorant, nec in illo sperant, de quo dixit Apostolus, *Omnia possum in eo qui me confortat* (Philipp. 4: 13.) de quo etiam Psalmista cecinit, *in Deo meo transgrediar murum* (Psal. 117: 30.) Non est vera humilitas, quæ magnanima non est, & ad sublimia non assurgit, illius ope freta, qui pro nobis factus est homo, ut nos Divinæ naturæ confortes faceret. Sicut ferrum ignitum non est ignis, sed ardet ex igne, qui in ipso est: ita homo ardere dicitur non ex se, sed ex amore sibi Divinitus collato, qui in ipso est: & lucere dicitur non ex se, sed ex lumine sapientiæ, & veritatis, quò à Patre hominum imbutus est. Sicut etiam instrumentum non propria virtute, sed per manum artificis operatur: ita homo dicitur operari, Deo per illum omnia operante, qui dat omnibus velle, & perficere, & omnia opera nostra operatur in nobis. Quod si amor, sapientia, & lux ab homine recesserint, illum protinus invadent frigus iners, profunda ignorantia, & caligo tenebrosa: eritque inutilis, & ad omnem usum ineptus veluti instrumentum sine artifice. Cum igitur homo ex se nihil sit, nihil valeat, nihil habeat, in nihilo suo tanquam in centro commorari debet; omnia enim in Deo poterit, cum se nihil esse, nihil posse cognoverit.

§. XXX.

Qui verè est humilis sibi ipsi intensus, alios non judicat.

H Umilitas est virtus, quæ homo verissimam sui agnitione sibi ipsi vilescit. Examen autem sui ipsius sibi hominem prodit: etenim aperitur conscientie liber, revolvitur misera vitæ series; illuminatur ratio, & cogitur anima coram se constituta proprio tribunali assistere à semet ipsa judicanda. Quod si ita se judicaverit non utique judicabitur. Væ animæ, quæ in mirabilibus super se inaniter elevata, & ad exteriora effusa damna sua interiora non sentit. Ideo prævaricatores hortatur Scriptura redire ad cor (Isai. 46: 8.) ut, quidquid intus latet, curioso explorent, & agnoscentes miseriam suam ab aliorum censura abstineant. Plerique tamen hoc negligunt, & quod miserabile ac nunquam satis deplorandum est, cum miserimi sint, ac densa caligine adeo circumfusi, ut propria vitia, & peccata perspicere nequeant; aliorum nihilominus vel exiguas imperfectiones subtilissimè investigant, & acutissimè deprehendunt. Hæc nimirum imperfectorum proprietas est, ut cum se ipsos nullo modo cognoscant, in arguendis aliorum vitiis continuò occupentur. At qui se intus cognoscere satagunt, quò magis in sui cognitione proficiunt, eò se imperfectiores fatentur, quoniam majori luce perfusi clarius vident, quàm longè absint à vera sanctitate, & perfectione. Propterea ad alios non respiciunt, nisi eis ex officio incumbat, satis negotii habentes in suis imperfectionibus emendandis. Vera Sanctorum disciplina hæc est, zelum erga se ipsum exercere, & peccantes patienter ferre: indicium enim magnæ imperfectionis est imperfectos ferre non posse. Sicut Deus in ordine naturæ ex nihilo omnia creavit, ita etiam in ordine gratiæ omnem ornatam virtutum producit ex nihilo, ex anima scilicet, quæ se nihil esse intimè credat, & profiteatur. Solida virtus illa est, quæ derisionibus, contemptu, injuriis, & continuâ humilitatis exercitatione probatur. Hæc deficiente, quidquid virtutis in aliquo apparet, non virtus est, sed illusio, & hypocrisis, ac inane virtutis simulacrum. In ventum pulverem portat, qui sine humilitate virtutes congregat.